

helm Rasmussen ved tidligere Lejligheder har omtalt dette Spørgsmaal, har Følgen altid været, at nogle Medlemmer af Partiet Venstre og da særlig det ærede Medlem Hr. Pinstруп øjeblikkelig har rejst sig til Protest imod den Omtale, det ærede Medlem har givet Landsoverskatteraadets Virksomhed. Det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen har i Omtalen af Beretningerne hæftet sig ved den særlig store Mængde af Landboere, som har været Genstand for Landsoverskatteraadets Behandling, og det er ganske naturligt, thi det er et meget stort Antal, naar Hensyn tages til det samlede Antal af dem, Landsoverskatteraadet har beskæftiget sig med. I Lørdags var det ærede Medlem Hr. S. C. Nørgaard noget inde paa det samme Spørgsmaal; han fremtraadte i Virkeligheden som Talsmand for Skattesnyderne, som Landsoverskatteraadet har haft i Nakken. Det undrer mig og mange, at visse ærede Medlemmer farer saa haardt frem, naar Talen er om Landsoverskatteraadets Virksomhed, thi Landsoverskatteraadet beskæftiger sig jo i den Sag ikke med andet, end hvad der er dets Pligt at undersøge. Det ærede Medlem udtalte i Lørdags, at for visse af de Mennesker, hvis Forhold var behandlet af Landsoverskatteraadet, var det vanskeligt at værges sig mod dets Angreb, idet mange af dem — han sigtede her særlig til Landboerne — ikke fører Regnskab, hvorfor det er vanskeligt for dem at dokumentere noget overfor Landsoverskatteraadets Paastand. Men hvorfor fører disse Mennesker da ikke Regnskab, og hvorfor rejses der af visse Landboere her i Tinget saa afgjort Protest imod, at Landboerne skal ind under Regnskabspligten? Hvis Landboerne førte Regnskab, saaledes som en hel Mængde andre næringsdrivende her i Landet maa gøre det, vilde de jo have Materiale i Hænde til at imødegaa eventuel Uretfærdighed fra Landsoverskatteraadets Side. Naar man ser paa de Beretninger, der kommer fra Landsoverskatteraadet, og ser, hvilke Mennesker der er Tale om, kan man ikke andet end indrømme, at Landsoverskatteraadets Virksomhed ikke alene er i høj Grad paakrævet, som den hidtil har været udøvet, men sikkert ogsaa kunde trænge til Udvidelse, thi naar man ser, at sely Medlemmer af Ligningsmyndigheder kan gøre sig skyldige i saadanne Overtrædelser, at de maa gaa ind paa at betale 10 000—20 000 Kr., ja, maaske mere som Vederlag i Erkendelse af, at de paa en eller anden Maade har unddraget sig deres Skattepligt, saa maa vi andre jo sige: Ja, men saa maa ikke alene Landsoverskatte-

raadets Virksomhed fortsættes, men Landsoverskatteraadet kan sikkert neppe overkomme alt det, det skulde; der er sikkert mange Skattesnydere, det ikke faar fat i. Der er jo Folk, der betaler Skat af deres Indkomst til Punkt og Prikke, til sidste Hvid og Øre. Det maa mange Mennesker gøre her i Landet, Tjenestemændene f. Eks.; det ærede Medlem Hr. S. C. Nørgaard og hans Standsfæller bliver beskattet til sidste Øre; der er ingen, der er i Tvivl om, hvad en Lærer har i Indtægt, der er ingen, der er i Tvivl om, hvad en Statstjenestemand har i Indtægt, der er ingen, der er i Tvivl om, hvad en Arbejder har i Indtægt; det opgives af hans Arbejdsgiver, og ogsaa han beskattes i Henhold til Loven til sidste Øre. Men saa forekommer det mig, at de Herrer gør dem, de er Talsmænd for, en daarlig Tjeneste ved at raabe op om Forfølgelse og tale om „Skattejagt“ i den Forbindelse. Jeg tror, det vilde være meget heldigt og rigtigt, om man indenfor Landboforeningerne vilde begynde at beskæftige sig med Spørgsmaalet om tvungen Bogføring for Landmænd, der beskæftiger fremmed Arbejdskraft, noget i Lighed med, hvad man har indenfor Handelsstanden, thi vi maa en Gang komme til, at man kan undgaa den Slags Overtrædelser, som det jo er, og hvoraf nogle er uhyggelig store. Det ærede Medlem Hr. S. C. Nørgaard sluttede med at rette en Henstilling til Finansministeren om at øve Indflydelse paa Landsoverskatteraadet i Retning af at faa dette til at indstille sin „Skattejagt“.

Jeg tror at have Lov til paa deres Vegne, hvortil jeg hører, der beskattes af hele den skattepligtige Indtægt, vi har, at protestere imod, at en saadan Henvendelse rettes til den højtærede Finansminister, og i alt Fald maa jeg have Lov til at rette den kraftigste Henstilling til den højtærede Finansminister om ikke under nogen Form at tage Hensyn dertil, thi det vilde dog være for galt, om man skulde komme dertil, at Finansministeren skulde henstille til Landsoverskatteraadet at lade være at slaa ned paa Skattesnyderne her i Landet. Nej, maa vi bede om, at Landsoverskatteraadet opfylder sin Pligt og sørger for at drage dem til Ansvar, som under en eller anden Form snyder sig fra deres Forpligtelser overfor det offentlige. Thi det er jo saaledes, at naar nogen snyder sig fra deres Forpligtelser, maa andre betale for dem, og derfor er alle de, der ærligt og redeligt opgiver deres Indtægt og maa betale Skat af hele deres Indtægt, interesserede i, at Skattesnyderiet ikke kan florere, thi det